

Pappa och påläggstjuven

av Joakim Hertze

©2006 Joakim Hertze. Detta verk är licensierat under Creative Commons Erkännande-Icke-kommersiell-Inga bearbetningar 3.0 Unported licens. För att se en kopia av denna licens, besök <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/> eller skicka ett brev till Creative Commons, 171 Second Street, Suite 300, San Francisco, California, 94105, USA.

Klockan sex ringde väckarklockan och pappan satte sig raklång upp i sängen.

"Usch, är det redan morgon?" sa han och kliade sig i det rufsiga håret. Sedan la han sig ner i sängen igen och somnade om.

Efter ett par minuter stack mamman in sitt ena pekfinger i en av pappans näsborrar och med en ljudlig snarkning öppnade han sitt ena öga. Efter att ha mumlat en liten stund för sig själv vek han täcket åt sidan, satte ner fötterna på golvet och reste sig långsamt upp. Suckande tog han på sig morgonrocken och gick ut i köket för att göra frukost.

Precis som alla andra morgnar plockade han fram fyra skivor grovt bröd, som han bredde med smör och prydde med ost och korv. Han la smörgåsarna på en blå tallrik, som han ställde på köksbordet. Sedan fyllde han kaffebruggaren med vatten, satte i ett pappersfilter och hällde upp en alldeles lagom mängd kaffepulver. Medan maskinen började puttra och fräsa satte pappan sig ner och plockade tankspritt upp en av smörgåsarna. Han skulle just till att ta en tugga när han hejdade sig.

"Nämen! Vem har tagit mitt pålägg?" utbrast han förvånat. Osten och korven var borta.

Pappan kastade sig ner på alla fyra och tittade under köksbordet. Mitt på golvet låg en boll, en bok om bollar och några smulor från gårdagens kvällsmat. Mitt i röran satt hans dotter Alice och sög oskyldigt på en burk kanel.

"Det var konstigt." Han kliade sig i skägget. "Älskling? Har du tagit mitt pålägg?"

"Va? Varför skulle jag ha gjort det?" ropade mamman från duschen.

"Nähe, nähe. Varför skulle du ha gjort det? Ja, då finns det bara en sak att göra."

Pappan lyfte på telefonluren och slog numret till sitt jobb.

"God morgon. Jag kan inte komma till jobbet idag – jag har en påläggstjuv att fånga."

När han hade lagt på luren gick pappan in i arbetsrummet och öppnade en av garderoberna. Allra längst in – under en grå filt och ett par påsar med kläder – plockade han fram en brun läderväska. I väskan låg ett förstoringsglas, en sjöskummpipa, en tändsticksask, en brun cape och en Sherlock Holmes-hatt. Pappan tog på sig capen och hatten, satte pipan i mungipan och tände den med en tändsticka. Han tog ett par bloss på pipan och började sedan att hosta. Med rinnande ögon sprang han ut i köket och släckte pipan under vattenkranen. Den slocknade med ett väsande.

Så snart hostan hade lugnat sig undersökte pappan köksbordet genom sitt förstoringsglas. Kring hans blå tallrik syntes tydliga spår av katt-tassar.

”Hmm, hmm.” sa pappan.

När han tittade på den blå tallriken såg han små avtryck av smörkladiga barnfingrar.

”Jasså? På det viset?” mumlade han tyst för sig själv.

När han sedan undersökte sina smörgåsar såg han ett av mammas långa bruna hårstrån, som låg på en av dem. Pappan rynkade pannan.

”Familjen! Samling i köket!” ropade han med hög röst.

Det tog bara någon minut innan de stod kring köksbordet – mamman, katterna Oscar och Max, samt lilla Alice förstås. Oscar hade huvudet på sned och såg misstänksamt på pappan med sina blå siamesögon.

”Ni är alla här på grund av ett fruktansvärt brott”, sa han med allvarlig röst, samtidigt som han vandrade fram och tillbaka i sin hatt och sin cape.

”Älskling, nu får du sluta. Jag måste sminka mig och Alice måste ta på sig sina kläder”, sa mamman.

”Ett fruktansvärt brott!” upprepade pappan, medan han viftade med händerna ovanför huvudet. ”Någon i detta rum har stulit mitt smörgåspålägg.”

”Ja, inte var det jag”, sa mamman trött.

"Titta då bota. Moj." sa Alice.

Katterna sa ingenting, men Max slickade sig nervöst kring munnen.

"Så den skyldige vill inte erkänna?" sa pappan. "Då får jag ta till hårdhandskarna."

Han tog ett kliv fram emot mamman och luktade på hennes andedräkt. Den luktade tandkräm.

"Jaha, ja. Tandkräm. Hmm, hmm. Vad har du att dölja?"

Sedan satte han näsan precis framför nosarna på Oscar och Max. De luktade soptunna.

"Hooaaa! Fy tusan!" sa pappan. "Kattandedräkt."

Till sist kom han till Alice, som nu satt på golvet och bläddrade i en bok om kaniner. När pappan luktade på Alice andedräkt tog han ett litet skutt rakt upp i luften.

"Aha! Prickig korv!" utbrast han. "Här har vi den skyldige!".

"Yldie", sa Alice och log sitt soligaste leende.

Pappan lyfte upp sin dotter från golvet, höll henne framför sig och spände ögonen i henne.

"Alice, för det fruktansvärda brottet påläggstjuvande dömer jag dig härmed till lagens strängaste straff – kittling med skägg."

Sedan nafsade han henne i sidan och hon skrattade tills hon kunnade. Alice var nämligen alldeles kolossalt kittlig.

När alla hade skrattat färdigt satte pappan ner sin dotter på golvet igen och öppnade kylskåpet.

"Jaha, då får jag väl ta lite nytt pålägg då", sa han och tog fram osten. Han hyvlade en rejäl skiva och skulle just till att lägga den på en av sina smörgåsar då han stelnade till. Den blå tallriken på köksbordet var tom.

"Va? Var är nu mina smörgåsar?" ropade pappan.

"Åh, nej", suckade mamman och tog sig för pannan. "Inte en gång till."